

Ročník 2012 číslo 21

JIŽAN

Výprava do Roudnice nad Labem (Terezín)

V pátek 28.října jsme jeli vlakem do Terezína. V Terezíně jsme navštívili pevnost, Národní a Židovský hřbitov a kolumbárium. Paní průvodkyně nám řekla všechny zajímavosti o pevnosti a o životě

vězňů v ní. Dozvěděli jsme se, že pevnost sloužila za 2.světové války jako Židovské ghetto. Prohlédli jsme si samotky, společné ložnice a další prostory. Navštívili jsme muzeum, kde byli vystaveny různé fotografie a předměty vězňů. Zaujala nás i maketa města Terezína. Zhlédli jsme dokumentární film o transportech Židů do koncentračních táborů. Terezín je zajímavé místo a líbilo se mi tam.

-Vašut-

Vánoční výprava

Sešli jsme se v pátek na nádraží u Hutníka. Byli jsme to my Smíšek, Kecka, Sluníčko, Opice, Mája, Vašut, Marco, Brejla, Dino, Mravenec, Filip, Marek, Mikeš, Prcek, Danča, Čerw a já. Lasička s Kájou, Peky, Jarín, Kuklič a Pét'a dorazili až na místo.

Když jsme přijeli do Domažlic, šli jsme dost daleko k ubytování. Byla to klubovna ve které jsme si odložili a začali hrát Bang. V 10 h jsme šli spát. K večeři byl chleba s pomazánkou. Velký kluci (Marek, Prcek a Mikeš) spali na chodbě.

Ráno druhý den jsme měli pod vedením Mikeše krátkou rozcvičku a po snídani jsme vyrazili na menší hřiště, kde jsme se vyřádili na malých lezecích stěnách. Pak byl závod a v klubovně jsme vyráběli pomerančové ozdoby. Po obědě byla pauza, při které jsme mastili Bang. Odpoledne jsme vyrazili do lesa, tam jsme zvířátkům ozdobili stromeček vánočními dobrotami. Cesta byla dlouhá a krátili ji jsme si jí hledáním kešek. Když jsme se vrátili, tak byla večeře a po ní vánoční nadílka. Večerka byla ve 22 h a všichni usínali spokojení.

Ráno v neděli zase Mikeš a jeho rozcvička. Pak bylo to nejlepší z celého pobytu, přivezli psy a my jsme byli jejich náhradní páníčci při plnění agility úkolů. Jmenovali se Pan Rasputin, Gábina, Jump a ještě jeden, nemůžu si vzpomenout na jméno. Bylo to perfektní závodění a moc se mi to líbilo. Pak jsme šli balit a uklízet. Pak byl oběd a znovu karty Bang. Pak už jsme se museli vydat na nádraží na cestu zpět. Rodiče si nás vyzvedli kolem šesté na hlavním nádraží. Tahle výprava se mi moc líbila, příště jedu zase.

-Fík-

Cesta za štěstím

V sobotu 14. ledna jsme se sešli na konečné tramvaje číslo 4. Přišli: Vašut, Fík, Honza, Ventil, Pavlík a Kuklič. Vyrázili jsme po žluté značce – Sigmundovou stezkou. Za chvíli jsme došli k jeskyni, ve které na nás čekal lovec mamutů (Stopař). Ten nám dal úkol, abychom mu zjistili nápis u menší jeskyňky. Úkol jsme splnili a on nám ukázal, kudy máme jít dál. A tak jsme šli dál a potkali jsme druhého lovce mamutů (Mikeše). Jeho úkol zněl - najít mu jeho oblečení. I on nám ukázal cestu dál. Po té jsme potkali poutníka (Pěťu). Od něj jsme dostali za úkol spočítat cihly v horním prstenci Kolomazné pece. Za splnění úkolu jsme dostali buřty a chleba. Ale dřív než jsme si je mohli sníst, museli jsme trefit papíráky lovce mamutů (Mikeše a Stopaře). Když jsme je strefili, dostali jsme náповědu k nalezení pokladu. Po objevení pokladu jsme si opekli buřty. Po jejich sněžení jsme se vrátili na konečnou. Ušli jsme asi 7 km.

PRAK

Prak je rádcovský kurz. Tento kurz je určen dětem ve věku třináct až patnáct let, kteří vedou svojí skautskou družinu. První víkend se konal v Rokycanech, na tamní skautské základně. Sraz však byl již v Plzni na hlavním vlakové nádraží, kde se účastníci rozdělili do čtyř skupin. Každá skupina dostala šifrovaný dopis a mapku, aby věděla, kam má jít. Každý skupina jela na jiné místo, ale vždy dvě a dvě skupiny se měly setkat na stejném místě. Skupiny byly instruovány, že jsou týmem záchranářů a na místech, kam se mají dopravit na ně budou čekat ranění. Všichni se nakonec dostali tam, kam měli, raněné našli, lehce ošetřili a přenesli k autu. Celý víkend pak na základně probíhaly různé přednášky, které byly prokládány různými aktivními hrami venku.

-Danča-

Rubrika- představujeme!

Pokud budeme přemýšlet, kteří sourozenci nemálo zasáhli (a stále zasahují) do života našeho oddílu, pak je to zcela jistě Karel a Lasička (podobá napoví). Oba dva se dnes aktivně zapojují do činnosti Jižního kříže a významně ho tak ovlivňují. Karla si pamatuji, když začínal nesměle hrát u ohňů na kytaru, Lasičku si vždy budu pamatovat jako nadšenou, obětavou a pracovitou skautku. A protože jsou to sourozenci, byla by škoda neudělat rozhovor s oběma najedenou (a zároveň s každým zvlášť).....

Kolik je ti dneska let?

Lasička: 18..

Karel: 24.

Můžeš nám o sobě říct několik vět?

L: Středně vysoká, neupravené lehce kudrnaté vlasy, studující, koňařka, geokačer(ka), milovnice Kingových povídek, averzní vůči černým bundám, nadšenec do každého outdoorového sportu kde se kloubí příroda, voda, sníh, lano, zvířata ...

K: Právě teď ukončuji půlroční studijní pobyt v Regensburgu, čekají mě pravděpodobně státnice a poslední prázdniny.

Jak vzpomínáš na dětství v oddíle?

L: Z žabího úhlu pohledu. Doslova. Všechny jsem viděla moc velké, tím myslím veškově. Nebo že bych bývala tak malá? ;-) Jinak vzpomínky jsou báječné. Zážitky z některých akcí jsou nezapomenutelné, a pokud některé nebyly úplně veselé, s úsměvem se na ně teď vzpomíná.

K: V dobrém. Vybavují se mi různé zážitky, které nebyly vždy pouze veselé, ale s odstupem času působí všechny úsměvně.

Jak jsi se sem vůbec dostal(a)?

L: Přes bráchu – Karla. Dostat se do takovédleho oddílu vůbec nebylo jednoduché, to bylo neustále: „jsi ještě moc malá, neumíš ani pořádně psát a takový my neberem“. Chtěla jsem taky jezdit na výpravy, podnikat různé věci na schůzkách, vědět víc. Tak jsem se mu alespoň při balení krosny na výpravu pletla do věcí. A chtě – nechtě, jednoho roku mi začal brávat s sebou na Senečák.

K: Po přečtení jakéhosi letáku na nástěnce základní školy a několika Foglarovek jsem chtěl také do skautského oddílu. Rodiče zavolali na uvedené telefonní číslo a pak už jsem se jen dostavil na místo srazu absolutně netušíc, že tam budu chodit více než deset dalších let.

Co se podle tebe od té doby ve skautingu (oddílu) změnilo?

L: V jistých oblastech způsob přístupu vedoucích, možnosti co a jak podnikat, informovanost veřejnosti.

K: Změnilo se hodně. Určitě se výrazně zlepšila komunikace s rodiči a materiálové vybavení oddílu. Naopak se podle mě snižují jakési „tábornické dovednosti“, pokud to tak mohu nazvat. Je to asi tím, že děti

vstupující do oddílu jsou mladší, než jsme byli my, a nelze s nimi jezdit tolik do přírody. Nerad bych však zněl pesimisticky a tak dodám, že skautská myšlenka je (doufejme) stále stejná a to je to nejdůležitější.

Jaký je rozdíl mezi tím být členem oddílu a oddíl vést nebo se na jeho vedení podílet?

L: Vedení sice už zabírá o něco více času, zejména co se týče programu, plánů, ale i přesto je tam spousta stejného – užívání si her, výprav, různých akcí, odreagování se od všeho všedního.

K: Stručně řečeno, být členem oddílu, zabere mnohem méně času, než se podílet na jeho vedení.

Jaké to je mít bratra/sestru (myslím pokrevní(ho), ne skautsk(ého)(ou))

v oddíle?

L: Na to asi nedokážu úplně odpovědět, ale jedno vím jistě - jsem ráda, že jsme spolu v jednom oddílu.

K: Sestru jsem původně u nás v oddílu vůbec nechtěl mít. Báł jsem se, že se o ni budu muset starat. Nicméně sestra se projevila jako velmi samostatná a momentálně poměrně nepostradatelná, takže jsem nakonec rád, že je u nás.

Jak tě podporovali rodiče v oddílové činnosti?

L: Podporovali a podporují neustále. Nejenže se dříve veškeré rodinné aktivity a dovolené řídily podle toho, kdy máme výpravu/tábor, to platí v podstatě dodnes. Ale i materiálově vožením oddílových věcí na tábor, probírání toho co se dělo, co se bude dít, co se mi (ne)povedlo...

K: Rodiče mě a hlavně celý oddíl podporují i dnes a proto bych zde rád vyjádřil velké díky za každoroční pomoc při přípravě tábora a následném bourání.

Co jiného kromě skautingu tě dnes baví?

L: Jak už jsem zmínila – vše co se točí kolem koní (zvláště pak westernové disciplíny), geocaching, lezení nejen na stěně, kolo, lyže, běžky, sáňkování. Učit se nové věci.

K: Co se týče sportu, tak rád lyžuji, jezdím na kole a v posledním roce mě začal bavit lední hokej. Dále pak hraji na kytaru a rád poslouchám dobrou muziku.

Má v dnešní době skauting ve společnosti své místo?

L: Věřím, že má. Že snad znovu vydobývá své přední místo mezi zájmy dětí. Přesto se najde spousta skeptických lidí, co neobjevili jeho podstatu.

K: Já doufám, že má. Je to smysluplná činnost, která nabízí a snad i dává dětem víc než ostatní volnočasové aktivity.

Co ti skauting (oddíl) dal?

L: Nedocenitelné zážitky a zkušenosti, přátele na které se mohu spolehnout, možnost poznat spoustu zajímavých lidí, podívat se na netradiční místa, schopnost pracovat s lidmi, plno smysluplně využitého času.

K: Především spoustu přátel a zážitků. A možná i jakousi „zvýšenou nebojácností“, která se už jednou projevila zlomenou klíční kostí. ☺

Poděl se s námi o nějaký vtíp.

L: Američané vynaložili spoustu úsilí, času, peněz na to, aby vynalezli propisku, se kterou se dá psát i ve vesmíru. Rusové používají obyčejnou tužku.

K: Neznám.

Oblíbené přísloví?

L: Všechno zlý je k něčemu dobrý.

K: Nemám.

Představ si, že jsi prezidentka zeměkoule. Co bys změnila? Co bys lidem vzkázala?

L: Aby se začali na sebe více usmívat, nebáli se říct některé věci a začali občas přemýšlet nad tím, co dělají a k čemu to vlastně bude.

K: Přál bych si, aby lidé přestali krást a obohacovat se na úkor jiných. A vzkázal bych jim, ať jsou na sebe milejší a přívětivější.

Máš nějaký sen, o který by ses s námi chtěla podělit?

Podívat se na některá místa na zemi, z bláznivé kobyly udělat příjemně jezditelného koně, vyzkoušet si cutting s dobytčetem, které není moc socializované, zanechat v ostatní lidech kladné vzpomínky, úspěšně dostudovat. Snů ať malých či větších je řůra.

K: Nemám.

Má život nějaký smysl? Co je smyslem tvého života?

L: Má takový, jaký si jej budeme chtít udělat. Třeba alespoň na malý kousek se odvážit jít za hranice nemožného. Nebýt pasivní.

K: Na tuhle otázku „Was ist mein Lebensinn?“ jsem musel nedávno vypracovat referát v němčině. Přitom jsem zjistil, že vlastně nic takového nemám a nanejvýš se tak pouze ztotožňuji s kukličovým „Aby byla sranda“.

Máš přezdívku Lasička, ale jsi známa také pod přezdívkou „Bedlák v sukních“. Jak vznikly a co jim říkáš?

„Lasička“ vznikla na mém prvním táboře při hře Psí fotbal. Začal mě tak oslovovat Riki, kterému jsem neustále brala míč zpod nohou.

A že jsem Bedlák v sukni? Kvalit „Krutýho Pepy“ rozhodně nedosahuji

Máš poměrně neobvyklou přezdívku Karel. Mnoho lidí si myslí, že to ani přezdívka není. Jak vznikla a co jí říkáš?

Vzniklo to prakticky hned na první schůzce. Je to díky mému příjmení a knize Školák Kája Mařík. Vypadá to možná trochu divně, ale já jsem si zvykl. Oslovují mě takto dokonce i kamarádi mimo oddíl.

Na jakou otázku bys rád odpověděla?

L: Na každou na kterou neznám odpověď (zejména při testech).

K:??????

Děkuji za rozhovor. –Riki-

Sbohem a šáteček

Tedy spíš šátek, ještě lépe šátky. Asi tři stovky skautských šátků vyprovázelo našeho bratra Chrobáka, známějšího pod jménem Václav Havel, na druhém nádvoří Pražského hradu na jeho poslední cestu.

Tato početná skupinka skautů a skautek sešla se u Památníku obětem komunismu na pražském Újezdě. Kromě nás Plzeňáků a početných zástupců místních oddílů vyberu jen namátkou několik míst, která jsem zahlédl všítá do švů nad levými rukávy: Litoměřice, Hradec Králové, Nové Město nad Metují. Úderem desáté hodiny bratr Permoník, momentálně místostarosta Junáka, pronesl o našem zesnulém bratru krátkou řeč. Poté jsme společně zazpívali skautskou hymnu a vyrazili průvodem směr Pražský hrad.

Když se v pravé poledne rozezněly sirény, celé skautské seskupení stálo vzorně v pozoru a vzdávalo čest tradičním skautským pozdravem. Byl to velmi emotivní okamžik, ale když jsme zhruba o dvě hodiny později ve stejném postoji zpívali se všemi přítomnými státní hymnu a nad hlavou nám zněly slavnostní salvy z děl na Petříně, bylo mnoho těch, kteří se neubránili slzám. Podobné to bylo i ve chvíli, kdy nás míjela rakev s prezidentovými ostatky a my ji vyprovázeli potleskem a cinkáním klíčů. Po chvíli se pak lidé začali rozcházet, takže již na vyprázdněném nádvoří jsme se přeskupili do kruhu a ukončili jsme naše rozloučení zpěvem skautské večerky.

A mé pocity z celého dne? Nejdřív se mi nechtělo vstávat v šest, potom mi bylo čtyři hodiny zima, bolely mi nohy a záda a měl jsem hlad, nestihl jsem koupit všechny dárky. Přesto jsem ani na chvíli nezalitoval, že jsem tam byl, a že jsem mohl uctít památku velkého člověka tak, jak dovedu nejlépe.

PRAK 16.-18.2012

Nejprve jsme se sešli na hlavním nádraží u Hutníka. Pak jsme odjeli. Když jsme přijeli, tak jsem se šli zabydlet do místní základní školy. Když jsme se ubytovali, tak nás všechny svolali do tělocvičny, která patřila té škole. V tělocvičně nás seznámili s noční hrou. V té hře šlo o to, že nedaleko školy přistáli ufouni a zabydleli se v naší škole. My agenti od policie jsme měli sbírat ufouní vzorky DNA (barevné svítící tyčky), aby je policie vyzkoumala. Byli jsme rozděleni do tříčlenných týmů, ve kterých museli být dva kluci ze stejného oddílu a jedna holka z cizího oddílu. Hra se hrála po tmě a skončila, když se rozsvítilo. Když hra skončila, mohli jsme jít do tělocvičny a tam být do kolika jsme chtěli, nebo jít spát. Druhý den když jsme vstali, byla rozcvička a po ní snídaně. Ráno jsme byli rozděleni do družin, ve kterých byli dva rádcové a čtyři malý. Hráli jsme s rádcí různé hry celé dopoledne. Když jsme skončili, byl oběd a po něm jsme měli chvíli volno. Po volnu jsme měli závod, který se konal po družinách. Bylo 9 disciplín. Bylo tam: lezení přes řeku, lezení na strom pro šišku, která tam byla v tašce, přehazování míče pomocí prostěradla, ježdění na motokárách, střelení z kuličkových pistolí, tahání člověka pomocí lana, lanové bludiště a hledání hesla pomocí GPS. Na závod jsme měli 3 hodiny. Když závod skončil, měli jsme večeři. Po večeři byla další hra. Ta hra byla o tom, že jsme byli cestovatelé, kteří cestovali po světě a v každé zemi jsme dostali úkol. První bylo Španělsko, ve kterém jsme měli vymyslet na hudbu, kterou nám pustili. Druhá země byla Japonsko, ve kterém jsme měli postavit z krupek co největší stavbu a náš jediný materiál na skládání byly naše sliny. Třetí země byla Anglie. Vedoucí našim družinám řekli historku a my jsme museli zjistit, co se v ní stalo. Čtvrtá země byla Čína. Úkol který jsme dostali, byl že se naše družiny museli přetlačovat žíněnkou mezi sebou. Pátá a taky poslední země bylo Rumunsko. Poslední úkol nám trval až do půlnoci. Měli jsme jít tři kilometry do lesa a tam jsme měli v trojúhelníku sfouknout svíčky, které tam byly a zakřičet heslo „Singisuará“. Po cestě nás ovšem mohli zabít upíři, kteří hlídali cestu a taky magický trojúhelník, ve kterém byly svíčky. Po cestě jsme mohli získat speciální životy (česneky na papírcích), které jsme odevzdali upírovi, pokud nás chytil a hráli jsme pak dál. Když hra skončila, šli jsme spát. Ráno jsme měli snídani a po snídani rozcvičku. Pak jsme měli celé odpoledne volno. Když jsme si dobalili a odnesli jsme si věci před školu, svolali nás a rozdělili ceny za závod a večerní hru. Když jsme si rozdělili ceny, tak jsme jeli zpátky. A tak skončila naše výprava. –Filip-

Proč jsme přihlásili děti do skautského oddílu

Dnes na tomto listu nebude příběh na zamyšlení, ale postřeh paní Maříkové, které tímto děkuji. K činnosti jakou skauting je, je zapotřebí porozumění a podpora rodičů. Snad mi autorka tohoto textu nebude mít za zlé, když napíšu, že jejich přístup (tedy rodičů Karla a Lasičky ke skautské činnosti jsem vždy považoval za skvělý a ukázkový. Děkuji.

Proč jsme přihlásili děti do skautského oddílu? Hledali jsme pro ně rozumné využití volného času.

Nejdříve jsme to zkoušeli se sportem. Začalo to fotbalem, ale Martin neměl dost „ostré lokty“ v kolektivní hře, a tak ho trenér nestavěl do hry při zápasech. To ho pochopitelně odradilo, mě taky – neustálé ježdění do zadních Skvrňan a výsledek žádný.

Následoval pozemní hokej, ten byl blíže k našemu bydlišti. Zpočátku to vypadalo nadějně, zápasy byly každý týden a Martin už hrál poměrně často. Nevýhoda pro mě byla, že zápasy i tréninky se odehrávaly většinou na škváře. Domů se vracel jako malý černoušek a nemusím popisovat, kolik času jsem trávil v koupelně. Synek nám rostl jako z vody, leckdy převyšoval své vrstevníky i o dvě hlavy, ale délka hokejky se neměnila. Pro lepší využití odpoledního času začal na konci 1. třídy ještě chodit na schůzky Jižního Kříže. Tenhle oddíl jsme vybrali po domluvě s p. Baslem z knihkupectví Moudrá sova. Nechtěli jsme ledajaký oddíl, protože víme, že ne každý oddíl pracuje dobře. Občas se stávalo, že ve stejný čas byla skautská akce i zápas či trénink pozemního hokeje. Martin začal dávat přednost skautům, tam ho to táhlo více. Tak během 2. – 3. třídy skončil s pozemákem, což vzhledem k jeho výšce bylo asi lepší. Na svém prvním táboře byl v osmi letech. Po návratu domů nám vše důkladně popisoval. Jeho nadšení bylo tak veliké, že druhý den jsme se rozjeli podívat na Kosí potok a tam proběhl opakovaný výklad.

S dcerou Petrou to bylo jednoduchý. Viděla, jak se brácha balí na výpravy /jednou mu dokonce vlezla do krosny/, a jakmile dorostla do školního věku, tak začala chodit na schůzky. Zpočátku ji s sebou nechtěl brát, ale po čase poznal, že jeho boj je marný.

No a od té doby se na dovolenou jezdilo zásadně až po táboře.

-Jana Maříková-

Přátelé, kamarádi, bratři a sestry,

pozdě, ale přeci. I tak by se dala nazvat moje odchýlení po 8 letech od zaběhnutého pravidla, totiž že Jižani vycházejí 3x za rok a v termínu. Asi stárnu, ale každopádně se omlouvám.

Je třeba říci, že do tohoto čísla se nevešlo mnoho fotek a také zápisů z výprav. Nesmíme zapomenout na zážitky z cyklovýpravy, z dobývání hradu Vlčejn anebo z výpravy na Třemešné.....

Co mě v tomto čísle potěšilo, je rozhovor se sourozenci Maříkovými a také pohled očima jejich maminky na skautování. Skauting (a konečně žádná činnost) se nedá dělat bez podpory svých blízkých, zejména rodičů.

Tábor je tu a abych se neopakoval, napíši jen – užijte si ho!!!!

-Riki-

**MOTTO : " A SCOUT IS ACTIVE IN
DOING GOOD, NOT PASSIVE IN
BEING GOOD."**

Kontakt:

Riki: 777 293 529

Peky: 737 275 017

Míra: 723 215 000

Pěťa: 606 179 234

e-mail: jizni.kriz@seznam.cz

web: www.jizni-kriz.webnode.cz, www.jiznikriz.rajce.idnes.cz

Kuklič: 723 215 934

Karel: 777 855 975

Hejkal: 721 170 128

Danča: 737 690 264